

Jézus

Gyermekkoromban rámnevetett
szalmajászoláról picit teste.
Gyermekkoromban vidámság volt:
Ő volt a szent karácsonyeste.

S hogy nőtt az évek tarka bokra,
előntött forró szeretet —
és vitt volna a vérem sodra —
Ő vigyázott rám, vezetett.

Diákkoromban lett a Mester —
és volt egy nekiszentelt irkám:
legszebb mondatait leirtam,
én, hozzászegődött tanítvány.

És nagy koromban lett az Eszme,
és nagy koromban lett a Hit —
s a küzdelembe beleveszve,
eszméje Golgotára vitt.

A Golgotán a mosolyomban
lelkem világossága Ő —
s míg dúl az élet egyre jobban,
szent szövetségünk egyre nő.

Nagy Emma.

Kis Jézusom

Kis Jézusom, add meg nekem,
Hogy két sóvárgó bus szemem
Köddön, homályon által szálljon:
Add meg nekem, hogy Rád találjon!

Látoó, a sok száz év után
Távol csillagod oly halovány.
A testem gyenge, ha kész is a lélek,
Csak messziről hangzik az angyali ének.

Pedig úgy vágyom már lenni Veled,
Csókolni áldott kis kezedet,
Sárba, hidegbe úgy reszket a lélek,
Meglelni, óh Jézuskám, hol lehet Téged?

Szent mosolyodat kire hagytad?
Szemed isteni báját — mondd — kinek adtad?
Meleg, puha lelked tiszta havát,
Szent kicsi ajkad bölcs égi szavát?

Áldlak, hogy a sárba, a ködbe
Őket helyezéd öröködbe,
Hogy adtad, óh Jézuskám, hála Neked:
Kis tükreidet: a gyermekeket!

Harangi László.